

KAREL HYNIE

VOLHA

(Záznam o provozu motorového vozidla)

Pistorius & Olšanská
Příbram 2023

Text © Ivana Hynie, 2023

ISBN 978-80-7579-170-2

*Ivance,
která o tom všem ví taky hodně...*

Když začátkem devadesátých let vytřískal americký nakladatel na knihách Václava Havla spoustu peněz, obrátil se na prezidenta Jelcina, jestli by mu taky nemohl vydat knížku.

„Ale já nikdy nic nenapsal!“

„Vůbec nic? My bychom nějaké ty vaše poznámky upravili a uvidíte, že to bude bestseller.“ „Ale já fakt píšu jenom vzkazy svému šoférovi.“

„No sláva! Máme to! A bude se to jmenovat – Dopisy Volze!“

Tato dobová anekdota si dělá srandu z politiků, přinejmenším z jednoho. Ale psát o autorovi fiktivního románu v dopisech bych nechtěl ani neuměl, zato mě vždycky zajímala figura adresáta.

Šofér! Ten nejzbytečnější a nejprotivnější člen štábu, kterých jsem za víc než třicet let v televizi poznal nepočítaně. Existují samozřejmě čestné výjimky, ale sama profese „řidič osobního vozu“ a hlavně četnost jejího výskytu v socialistické společnosti mne vždycky okouzlovala. Ta neskutečná armáda haemorroidických nemakačenků kradoucích benzin a kšeftujících s čímkoli, důsledně ignorující předpisy dopravní a společenské, zato však důsledně trvající na dodržování norem odborářských. Ten ideální materiál pro verbování práškačů a kandidátů tajné spolupráce. Jen tak mimochodem, měl jsem možnost poznat i šoféry kubánské televize a je to němlich to samý. Zkrátka – zhovadilost profesionálních řidičů osobních vozů je internacionální minimálně v zemích, kde se při Internacionále muselo stát v pozoru.

Jakkoli jsem se vždycky snažil nedávat v profesním styku najevo žádné emoce, asi jsem svou averzi k mužům za volantem nedokázal úplně maskovat, až mi to bona fide jeden z nich vrátil v nejnevhodnějším okamžiku.

Bylo to koncem listopadu 1989, když jsem brzo po ránu šel z domova na metro a o ulici níž bydlel dlouholetý Zelenkův řidič, který se zrovna chystal nastartovat svoji šestsetřináctku. „Jedete na Kavky? Tak pojedte se mnou!“ A teď si představte, že v osm ráno, kdy se tisícíhlavý dav valí na Kavčí hory jak dělníci do Kolbenky, zastaví před vrátnicí ředitelská Tatra a z ní místo ředitele vylezu já. Takovou ostudu nikomu nepřeju! Věta „...tak se podívejte na ty revolucionáře... už si vozej prdel v šestsetřináctce...“ patřila k těm nejlídnějším.

V prvotní euforii jsem pak ještě chvilku věřil, že by ten televizní kolos na výrobu propagandy mohl začít fungovat normálně a logicky nejen co do ideologie, a když už jsem do toho taky mohl mluvit, vytáhl jsem do boje za racionalizaci a posléze možná i likvidaci stávající struktury televizního autoprovozu.

Jejda, to jsem si narazil hubu!

Autoprovoz nadále vzkvétal, vozový park byl obměněn a stavy řidičů doplněny. Problém začala řešit až ekonomická recese na konci tisíciletí...

Jo, a ještě jsem si vzpomněl, že v některých knížkách bývá na začátku přibližně podobný odstavec:

VEŠKERÉ UDÁLOSTI POPSANÉ V TOMTO ROMÁNU JSOU VÍCEMÉNĚ PRAVDIVÉ, NĚKTERÉ JSOU JEN MALÍČKO PŘIBARVENY V ZÁJMU PESTROSTI DĚJE. KROMĚ STANDY PEKÁRKA JSOU ROVNĚŽ JEDNAJÍCÍ OSOBY AUTENTICKÉ, JEJICH JMÉNA JSOU VŠAK ZMĚNĚNA. POD SKUTEČNÝM JMÉNEM TU VYSTU-PUJÍ POUZE TI, KDO SI TO ZASLOUŽÍ!

Praha 29. 8. 2007

I. SOUBOJ S PAMĚTÍ (1971 až 1972)

Zábavná soutěžní hra

Na Pujmanový ulici bylo asi šest přízemních papundeklovejch baráků. To budou tutově nějaký kanceláře a šatny pro dělníky z toho velkého staveniště kde by prej mněla někdy bejt televize. Za barákama bylo vidět velký parkoviště a na něm asi deset různých autáků. Jak vosobáků tak tam byly i nákladáky a taky jedno ertéóčko autobus. Prostřední barák mněl zamřížovaný vokna a na brance v plotu z drátěného pletiva byla emailová cedule s nápisem ČESKOSLOVENSKÁ TELEVIZE PRAHA – AUTOPROVOZ vzdobená značkou týdletý firmy a jednou vyrytou kundou. Stejná cedule ale bez kundy byla ještě asi v třímetrový vejšce na tý papundeklový fasádě a trochu menší se dvěma kundama na dřevěnejch dveřích kterejma se lezlo z boku do toho baráku.

Vzal jsem za kliku a první co mně praštilo byl neuvěřitelnej smrad z cigaret a nevysypanejch popelníků a do toho smrděly chcanky z pi-

zouru a chlorový vápno a taky zpocené nohy a bůhvíjaký ještě mužský smradý kombinovaný s nádhernou vůní čerstvého kafe. V zádveři před hajzlama si něco vysvětlovali dva frajeři a vypadalo to že by si taky mohli dát do držky, tak jsem radši zahrnul doleva do takový úzký uličky ve který byly po vobou stranách dvoje dveře. Na těch vpravo byly cedulky VEDOUČÍ, SEKRETARIÁT a VCHOD VEDLE a na těch vlevo KANCELÁŘ a GARÁŽMISTŘI.

Prošel jsem tou uličkou do velký místnosti kde u dvou dlouhejch stolů sedělo na lavicích asi vosum frajerů. Všichni hulili jak vo zlatou přílbu a popel s vajglama házeli buď na zem nebo do takovejch plechovejch krabic vod filmu který už nejmíň tejden nikdo nevysypal. V jednom rohu stál na židli kořenáč se zaprášeným tchýniným jazykem a co jsem teda moc nechápal tak že ten kořenáč byl přivázaněj zamčeným řetězem k radiátoru. Ve druhým rohu byl plechovej koš na vodpadky taky nejmíň tejden nevysypaněj ze kterýho trčelo zmačkaný Rudý právo s fotkou Husáka. Mněli by častěj uklízet poněvač by je mohl někdo prásknout!

Na jedný zdi visel mezi voknama plakát na kterým bylo něco vo bezpečnosti na pracovišti a naproti byla nástěnka s nápisem ROH. Na tý nástěnce byla špendlíkem připíchnutá kožená rukavice kterou asi někdo našel a zatím se k ní nikdo nehlásil.

Na konci místnosti byly dveře s nápisem DISPEČINK a prosklený vokýnko zatažený zevnitř květovaným závěsem a neskutečně zasraný umejvadlo s votřískanou míchací baterií a vedle dřevěnej stolek na kterým byl na plechovým tácu vařič se spirálovou plotýnkou a několik hrnků a sklenic se zaschlým lógrem.

„Čau chlapi! Kde tu najdu šéfa, vo’e?“ pozdravil jsem docela slušně a snažil se na ty chlapy udělat přátelskej ksicht aby si nevšimli jak mně serou. Přece jenom se může stát že se s nima budu teďka nějakaj čas vidět častěj.

„Kerýho, tady jich je...“ zabručel tlustěj dědek na kraji lavice na kterým bylo vidět že jsem mu taky u prdele.

„Mám se hlásit u nějakýho Karáska, vo’e!“

„Soudruha Karáska, vole! Tady si rači dávej bacha na to jak koho

voslovuješ, vole, esli ti de vo flek, vole! Ty první dveře, máš kliku, je tam. A rači zaklep, vole!“

Toho soudruha a ty voly vyslovoval velice pečlivě. Pak típnul vajgla do tý hromady co byla v plechový krabici před ním a zasyčel něco vo prdeli jak si při tom popálil prsty.

„Dik, vo’e!“ řekl jsem tomu chytrolínovi kterej už na mně stejně prděl a vrátil jsem se ke dveřím s nápisem VEDOUCÍ, SEKRETARIÁT.

Zaklepal jsem a z těch vedlejších zavřenejch dveří jak bylo napsáno VCHOD VEDLE se vozvalo tlumený „doprdele“ a ženský zachichotání. Pak bylo slyšet nějaký šoupaní židlema než mně takovej nakřáplej ženskej hlas voznámil:

„Dále!“

Za psacím stolem co byl v tom kanclu se na mně křenila pětatřicítka s vodrostlou blond trvalou a docela slušnejma kozama. Mněla trochu jako zarudlej ksicht a mně bylo hned jasný že soudruh vedoucí píchá soudružku sekretářku a že jsem jim asi překazil nějaký to raní mrouskání. Nasadil jsem teda svůj nejlepší thymolíňák:

„Dobrej den, hledám soudruha Karáska, vo’e!“

Toho vola se mi skoro podařilo spolknout poněvač člověk nikdy neví, že jo. Ale bylo mi docela jako hned jasný že ta kozatá blondýna s tak trochu trapnou minisukní bude asi na píchání docela dobrá a jestli tady na chvilku zůstanu tak že se ten její šefíček bude muset se mnou vo to její píchání nejspíš podělit.

„A vy ste kdo... soudruhu?“

„Já sem nějakej Standa Pekárek, vo’e a posílá mně pan... soudruh Berkovec vod nás z baráku, vo’e!“

Vypadalo to že jméno mýho souseda z Vršovic docela zabralo. Asi bude v tý televizi fakt nějaká šajba! Znal jsem ho vod malička a jak jsem se před tejdnem vrátil z vojny a potkali jsme se na schodech tak se mně ptal co jako dělám. Řek jsem mu teda po pravdě že zatím hovno že si něco hledám.

„Ty přece máš řidičák, ne... u nás v televizi teď scháněj šoféry... tak to zkus... já to vohlídám!“

No, a funguje to!

„Je tady soudruh Pekárek... to je ten vod soudruha Berkovce ze Zahradáku... jak sem ti vo ňom říkala...“

Jak mně takle představovala tomu svému šéfkovi tak se při tom vo mně v těch dveřích votřela jednou kozou tak nenápadně nápadně že nám bylo voběma jasny že bude brzo noha v nohávě.

„Čest práci, sedni si! A přines mi kafe, Květo!“

„Čest, vo'e!“

Já teda komunisty zrovna nemusim i když mi vlastně nic neudělali ale proč bych je mněl hned nasírat. Budu si muset na to jejich čestování zvyknout. Sednul jsem si teda na židli před tím jeho stolem jak mi milostivě pokynul.

„A soudruh Pekárek si u nás nedá kafičko?“ zeptala se Květa s úsměvem.

„Ne! My tady budeme hnedka hotový a pak si ho veme Míla...“

To je ale kurva lampasácká a takový bych mněl na to kafe chuť!

Že se jedná vo bejvalýho lampióna to poznám i kdyby na sobě neměl zrovna ty khaki gatě vod uniformy. Jinak to byl na první pohled typickej nefachčenko, kterej si vodsloužil nějaký ty roky na útvaru v kanclu a za zásluhy pak dostal tady tenleten civilní post.

Jak tady byl pracovně vytíženěj bylo znát už z toho jeho stolu na kterým kromně tří telefonů byla ještě piksla se vzorně vořezanejma tužkama a dnešní Rudý právo a taky Mladá fronta a Práce srovnány do komínku. Před ním ležel votevřenej Dikobraz na takový tý skleněný desce pod kterou byla fotka nějaký tlustý maminy s dvouma parchantama a fotka fotbalovýho mančafu Rudá hvězda Tachov. Hele, tak von soudruh asi sloužil na čáře! Taky tam mněl pod tím sklem takovýho toho Švejka s nápisem To chce klid! a fotku nahatý striptérky z tý série Krása bez závoje která se ještě na jaře prodávala v každý trafice než to soudruzí zakázali.

Před sebou mněl takovej ten vobracecí kroužkovej kalendář ze kterýho jsem na svý straně viděl že před půl rokem v tejdnu vod dvacátýho března mněl soudruh Karásek na práci v pondělí prd. V úterý tam mněl poznamenaněj vykřičník tak to byla asi nějaká mrtba a ve čtvrtek tam bylo napsáno že prej v 18 u Fleků tak to asi byla zase

pařba. Teďka v říjnu to bude nejspíš to samý. Jediný co mi na tom Karáskovi bylo sympatický tak to že asi nehulil. V týhle místnosti nejspíš kouřila jenom Květa, hehe!

„Tak ty bys chtěl u nás jezdit, soudruhu...“ řekl votráveně, „...ukaz mi řidičák!“

„No, rád bych, dyby to šlo, vo'e.“

Musím si kurva na toho vola dávat bacha říkal jsem si když jsem vyndával ze šrajtole tu růžovou knížečku a šoupl jsem mu jí přes stůl.

„To by šlo, koukam, že máš dokonce céčko... praxi asi taky máš nějakou vod toho vosumašedesátýho cos ho dostal... za co máš tu díru v kupónu?“

„Překročení rychlosti, vo'e, mladická nerozvážnost...“

„Tak bacha, tady budeš vozit lidi... a někdy i důležitý soudruhy... když ti teda dáme tu důvěru... seš ve straně?“ zeptal se a hodil mi řidičák přes stůl zpátky.

„To prosím nemohu sloužit, vo'e,“

Pokusil jsem se vo fór kterej evidentně nezabral.

„Tak vo tom přemejšlej... soudruh Berkovec ze Zahradáku říkal že seš spolehlivej... ale v eróhá seš... né?“

„Sem eště nemněl šanci, vo'e, dyk sem se teprve před tejdnem vrátil z vojny a tam to nějak nefunguje, vo'e...“

To jsem asi přepísknul kurva, musím si dávat většího bacha na hubu. S tímhle šéfíkem asi moc srandy nebude a vo armádě už vůbec ne. Ale buď to nepochopil nebo dělal že si toho nevšimnul:

„Tak tam hned vstoupíš a moh bys pak dělat úsekovýho důvěrníka... když na tebe bude spoleh... tady je teď hroznej bordel po těch prověrkách... samá tadleta fluktuace... potřebujem tady nějaký mladý lidi... uvědomnělý... tak se koukej snažit! A kde si sloužil?“

„Ve Slanym, vo'e.“

„U tankánů?“

„Né... u spojařů, vo'e... ale já sem vlastně celý dva roky jezdil, vo'e.“

„S véeskou?“

„Taky, vo'e. Ale pak s volhou... vozil sem náčelníka, vo'e.“

„Tak tady si na tu volhu chvilku počkáš... ale když se budeš snažit...“

Nějak mu došla myšlenka ale akorát tam vešla ta Květa s tak vonavým kafem že jsem málem začal slintat jak buldok.

„Hele, Květo, dej tady soudruhovi kádrověj dotazník a ty další papíry a řekni mu co a jak a pak ho dej Mílovi!“

V tu ránu jsem ho asi přestal zajímat poněvač se vrhnul na to kafe a na ten rozečtenej Dikobraz.

Ve dveřích jsem tý Květě která šla přede mnou zkontroloval nohy a vona vo tom určitě věděla svině poněvač zakroutila prdelí a pak se předklonila ke spodnímu šuplíku registratúry aby mi podala nějaký ty tiskopisy a jak byla vohnutá tak už mi fakt ťuknul a vona si toho asi všimla poněvač si pak sedla za svůj psací stůl a přehodila ty volšový nohy přes sebe a nás dva, jako mně a to mý péro nechala stát v pozoru a začala poučovat:

„Todle je kádrověj dotazník... to si můžete vyplnit hned tady ale pak s tím musíte na Zahradák na kádrovku a musíte k tomu dát dvě fotky jako na vobčanku... a taky si tam vezte s sebou vojenskou knížku... před tím ale eště musíte na lékařskou prohlídku k našemu závodnímu doktorovi do Hybernský... to vám pak vysvětlím... tady je ta přihláška do eróhá... tu si vyplňte a můžete ji tady rovnou nechat... a já tedka zavolam Mílu.“

„Počkejte, vo'e, na mně musíte pomalejc... co je to ten Zahradák a kdo je to ten Míla, vo'e?“

Vobrátila jako voči v sloup a začala vysvětlovat:

„Teda s váma mužskejma je práce... tak Zahradák to je přeci ten vejškovej televizní barák Jabloňová 2929 v Zahradním městě. Tam se dostanete autobusem stošestatřicítkou a je tam kádrovka a zvláštní úkoly a mzdovka a spousta jinejch kanceláří... ale tam se jezdí furt tak když chvíli počkáte tak tam vocaď určitě za chvíli někdo pojede... ale před tím musíte mít tu lékařskou prohlídku... to je v Hybernský na poloklinice... ve třetím patře doktor Šulc... ale von je dobrej pan doktor... s nim je sranda... von se prej všech šoférů ptá

hlavně na hemoroidy... a Míla je garážmistr... pan Vyhnálek... ten vám řekne všechno vostatní...“

„Toho Mílu musím taky zdravít čest práci, vo'e?“

Chvilí na mně čuměla jak vůl ale pak se uchechtla a řekla:

„Zkuste to! Ale myslím, že ho spíš naserete, vole!“

Toho vola mi teda vpálila elegantně. Pak na takovým tom předpoptopním přepínacím telefonu zmáčkla jeden čudlík a vytočila čtrnáctku.

To bude pohoda s touhletou buchtou. Tady asi budu trávit dost času pokud zrovna nebude vedle ten lampasák. Taky ta její kancelář je vo dost příjemnější. Přece jenom je tady cejtít ženská. Docela dost kytek a konvička na zalezvání a sem tam štrikovaná dečka a pár serepetiček. Pod sklem na stole a na těch registratúrách bylo spousta pohlednic tak to asi bude Květa mezi těma šoférama oblíbená.

Co mi teda trochu vadilo tak byl napůl plnej popelník před ní na stole. Já teda nejsem žádněj Mirek Dušín nebo takovej nějakěj fridolín ale že lidi kouřejí a chlastaj to nechápu. Leze to do peněz a k čemu to je? Jo, samozřejmě že když chci nějakou tu buchtu vohnout tak do ní musím nějakou decku vrazit ale sám si dám radši kafičko. I tak mně sere že za ní musím utrácet ale cigára bych jí teda nekoupil.

Květa trochu nervózně zacvakala vidlicí telefonu:

„Kde se, sakra, ten Míla fláká?“

„Koukám, že tu máte fotku Káji Gotta i s podpisem... vy ho znáte, vo'e?“

„Né... to mi přines Vašek Procházků co jezdí v Hulize... ten ho vozí každou chvílí a ví jak ho žeru... teda Káju... Vaška zase tak moc neže-ru...“

„Tak to máme teda stejnej vkus, vo'e... já vám řeknu že dybych byl na kluky tak teda Kájovi bych jako klidně dal, vo'e... a co je to ta Huliza?“

Rozchechtala se a bylo jasný že chytla na první našlápnutí. A taky mi bylo docela jasný že ten Vašek Procházků v tý Hulize dlouho jezdit nebude poněvač kdybych někdy mohl vozit Káju Gotta já, tak pro to jsem schopnej udělat docela jako hodně.

„Huliza... to je přeci redakce humoru a lidový zábavy... vono se to teda teďka menuje jinak, ale tady tomu každěj říká Huliza... po starom... kdo se má taky pořád v těch změnách vyznat, že jo?!“

Pak se z chodby vozvalo cinkání skla a votevřely se dveře a v nich se vobjevil proplešlej čtyřcátník v manžestrákách a blůze vod mon-térek. Votvíral loktem a ramenem poněvač v jedný ruce mněl balíček nějakejch dortů a v druhý síťovku s pár lahváčema a pivo z něho bylo taky docela slušně cejtit.

„Zdraví soudruh Lopata! Dortíky sou pro Květušku... tydle dva pro tamtoho... todle si vemu rovnou s sebou a ty zbejvající mi dej prosimtě do ledničky... a puč mi taky vodvírák prosimtě já mam žízeň jak zasypanej horník...“

„Co sme jako dlužný, Mílo?“

„Dortíky sou pozornost podniku a vod šéfa dostanu štyry vosumdesát i se zálohou... ale nemusíš ho budit... já se tu eště stavim...“

„Počkej, máš tady kunčofta... tady pan Pekárek by u nás chtěl jezdit... načálstvo proti tomu nic nemá... tak se ho ujmi a řekni mu co a jak... všechny ty papíry už sem mu dala.“

„Já už měl strach že si mu dala dovopravdy... tak pod' mladej, tady je srandy kopec. Zdrávas, královno!“

Zamával Květě a docela slušně si krknul a pak mi tím svojím napůl vypitým lahváčem ukázal abych s ním šel do protější kanceláře.

V garážmistrovně mně ten Míla přivítal:

„Tak si sedni, mladej... pivo ti ale nedam protože budeš řídit... za chvíli... já můžu... já už sem dořídil... teda načas... dokavad' mi ty papíry nevrátěj...“

Smrdělo to tady pivem, volejem, kouřem ale kupodivu to tady bylo docela sympatický. Všude vylepený fotky a plagáty autáků jako Porsche, Ferrari a nějaký ty ameriky ale emběčko a žigul jak na potvoru žádnéj. Taky tam mněli vylepený nějaký kozatý ženský a tak. Dva psací stoly s telefonama a na nich spoustu všelijakejch papírů. Zkrátka takovej ten normální chlapskej bordel ze kterýho bylo jasný že se tady něco dělá na rozdíl vod protějšího kanclu.

Ve votevřený skřini byly naskládaný lékárníčky a fridex a další

blbosti který se tady asi fasujou. A v jednom rohu ležela na umaštěný dece rozebraná převodovka vod škodovky, asi nějakej melouch.

„Tak mi teda ukaž ten tvůj řidičák... máš snad řidičák... neprochlastal si ho jako já?“

„Já vůbec nepiju, vo'e.“

„To ti chválím... i když s takovejma zase na druhou stranu moc srandy neužijem... koukám že máš trojku... nechceš jezdit rači s nákladákem?“

„To néé, pane Vyhnálek, já sem rád s lidma, vo'e.“

„Kurva... nesor... šofěři si vodjakživa tykaj... já sem Míla... a ty seš vůl protože když jezdíš s nákladákem tak seš svůj pán a nemusíš nikomu lízt do prdele... nanejvětš mně a tomu tady vod naproti... ale já se ti na to vyseru... no, jak myslíš...“

Hodil mi papíry zpátky a zapálil si startku.

„Já to dopiju a pudem ti vybrat nějaký kočár... zatím ti dám pár dobřejch rad... grátis... tak předně se vyhejbej těm naproti... vona je sice fajn... ale šuká s tím lampasákem co ho sem nedavno nasadili a bůhví esli mu taky nebonzuje... radši bacha... pak tady pro tebe bude důležitěj Matouš, jako dispečer... ten za tím vokýnkem vzádu... von je to docela férovej chlap ale je to bejvalej produkčák tak zná všechny ty vaše finty toho nevosereš... to ti všechno vysvětlej vostatni kluci v šofírně... servis máme na Lhotce... takovou tu drobnou údržbu... s většima věcma se jezdí do servisů na faktůru. A počítej s tím že když budeš chtít mět auták v cajku tak těm hajzlum na Lhotce musíš donýst aspoň pytlík kafe jinak se na tebe vyserou a nechaj tě třeba tejden vyhnít... pokud si to teda nedovedeš vopravit sám... poněvač se ti to pak vobjeví na vejplatní pásce když toho moc nena-jezdíš...“

„Jak ty seš tady dlouho, vo'e?“

Tady už jsem nemusel toho vola dusit poněvač jsem cejtíl že jsem mezi svejma.

„To máme ted'ka kolikátej... jednasedumdesátej... takže vod toho devětapadesátýho to je nějakých dvanáct roků... jó, to mi bylo třicet... já sloužil u pétépáků... pak sem eště musel dosloužit pár let

v dolech jako civil poněvač kdybych se nenechal nalejt tak se mnou vyjebali jinak... no a když sem vylez tak sem se chyt tady... já strašně rád jezdil exteriéry to bejvala vobčas velká sranda... a tech ženskejch... to byly časy...“

Zasněně típnul vajgla a pak dorazil toho rozpitýho lahváče a krknul: „Tak dem na to!“

Chvilku se zamyslel před tabulí s klíčkema a pak jedny sundal a zamknul kancelář a vyšli jsme na parkoviště. Kdysi bylo možná asfaltový ale teďka to byla samá díra a kaluž vobčas zasypaná šotolinou. Vobehnaný to bylo drátěným plotem kterým se na několika místech dalo bez problémů prolízt. Tak bacha, vo'e, tady by se taky mohl krást benzín!

Stály tu dvě nákladní ereny a jeden půlenej robur, ertéočko autobus a dvě docela nový dvanácttrojky, jeden žuk už tutově na vodpis a pár vosobáků. Všechny mněly za předním sklem takovej ten znak Československý televize ale některý jenom na kousku papundecklu a bylo jich tam taky pár který mněly samolepku na skle. Kurva, to bude dobrej kočkolap!

Na kraji stálo zelený emběčko bez toho emblému tak to bude asi toho lampasáka a vedle něho zrovna zaparkovala nablejskaná volha, taková ta stará s jelenem na kapotě a z ní akorát vylejzal načesanej frajer v pletenym svetru s dřevěnejma knoflíkama a vohrnutým límecem. Buď tuzex nebo ta jeho stará zatraceně dobře pletla. Vod prvního pohledu mi tendleten frajer nebyl sympatickej poněvač bylo znát že to asi bude taky pěkněj kurevník. Akorát zamykal ten svůj auták a volal na Mílu:

„Čau, Mílo, budeš teďka chvíli u sebe? Potřeboval bych flašku toho sajrajtu do vostřikovače a taky abys mi napsal papír na Lhotku... musej mi seřídít geometrii... nějak mi to plave...“

„Jo, za chvíli sem tam. Jenom si tady vyzkouším mladýho... to bude hned... počkej na mně v šofírně... hned ti to pak dám a pak už na mně zase čeká soudruh Lopata...“

Došli jsme k tý jeho volze a von se na mně docela přátelsky zalemil:

„Ty tu budeš taky jezdit? No to si užiješ... Já sem nákej Procházka...Vašek...“

„Čau, vo'e, já sem Standa Pekárek, vo'e!“

„Čau, tak jo. Tak já čekam, Mílo!“

Tak to je teda ten frajírek co vozí Gotta. Jenom aby si se nedivil!

„Kdo je to ten Lopata, vo'e?“ zeptal jsem se Míly.

„Tak toho poznáš brzo, nic jinýho ti taky nezbejvá. Vidiš támleten barák?“

Ukázal na takovej šedivej barák co mněl na střeše písmena KONSTRUKTIVA, n. p.

„Tady je široko daleko kde nic tu nic a tam je kantýna pro ty frajery co nám tady stavěj naši milovanou televízi. Maj tam všechno vod žrádla i hajzlpapír... vařej tam dobrou držkovku a maj i docela slušný točený pivo. Jenom nesmíš bejt moc cimprlich protože soudruzi stavbaři maj na sobě věčinou smradlavý vaťáky a zasraný holínky...“

Na konci parkoviště stála fungl nová nablejskaná volha. Taková ta nová, né s tím jelenem co mněl ten blbec Procházka. Že by ten Berkovec vod nás z baráku byl v tý televizi fakt taková šajba a já vyfásnul hned napoprvy takovýdle fáro?

„Na tendle auták nečum... tím bude jezdit pan generální Zelenka kdyby se mu náhodou posrala šescettrojka... což se stává dost často. To by ti dalo dost práce prokurvit se k tomudle kočáru... pokračujem mladej!“

Za tou volhou už pak byl jenom jeden auták, taková vopráskaná dvanáctdvojka stejšn s napůl sjetejma gumama a s čerstvým šlicem na pravým boku vod předního blatníku do půlky zadních dveří. Na předním skle nebyla žádná cedulka ČST a nemytý to nebylo určitě vod tý doby kdy to ten blb co s tím jezdil předtím vodřel.

Míla vodemknul dveře vod spolujezdce a pak mi podal klíčky:

„Tak se nestyď, mladej! Tudle škodovku si musí vyzkoušet každej kdo tady chce jezdit nastálo. Bacha na spojku!“

„Třesu, šéfe, třesu...“

Udělal jsem mu frajera Luke i s tím Newmanovym ksichtem.

Docela jsem byl překvapenej když to chytlo už na druhý votočení

klíčkem. Tak jsem zkusil stěrače a ty docela i trochu vosťříkly. Pak jsem si zkontroloval zrcátka a při tom se zeptal:

„Kam to bude, vo'e?“

„To byl dobrej film s tím Ňumenem... ale na velký frajery si tu moc nepotrpíme... vobjedem to jenom tady k těm panelákum a zpátky aby sis na ten křáp trochu zvyknul... přece tě nebudu učit jezdit...“

Povedlo se mi to dát do pohybu a spojka zabírala pochopitelně až nahoře a pak jsme trošku nadskočili na jedný větší díře a Míla to komentoval:

„Dávej bacha... nemusíš mi hned vyklepat všechny cigára!“

Rozjel jsem to do mírnýho kopce směrem k tý sámošce na kraji sídliště a podřadil jsem na dvojáka abych viděl jak to akceleruje. Na rovince jsem to pak rychle vytáhnul na štyrku abych mohl zkontrolovat taky brzdy a předtím jsem toho svýho spolujezdce varoval:

„Teď se drž, vo'e!“

No nazdar! Zaplavalo to poněvač brzdy sice slušný ale geometrie v hajzlu. S tím se moc dlouho jezdit nedá tak budu asi muset tomu chudáčkovi nějak pomoct do šrotu.

„Tak to by mohlo stačit,“ řekl Míla, „je vidět, že to máš v ruce, vem to zpátky na párking!“

Zaparkoval jsem to blíž k baráku poněvač už zase začlo chcát. Pak jsem zamknul voboje dveře a řekl Mílovi:

„Ty dvanáctdvojky nebyly špatný auťáky, vo'e, když je teda před těma sto lety začali vyrábět...“

„Nonono, aby ses neposral, mladej. Voni to sou náhodou furt dobrý vozy... určitě lepší než ty zkurvený dvanácttrojky co je teďkon začli dělat ty dráteníci slovenský...“

Ukázal na dva zánovní mikrobussy týdletý značky co byly na parkplacu.

„Ty se sypou imrvére... ale máš recht že týdlety stejšny už maj najeto zatraceně moc a ponivač už se nedělaj tak už na ně neni nic k mání... ale abysme na ně eště jednou nespomínali se slzou ve voku...“

Vrátili jsme se do baráku a prošli tou chodbičkou do šofírny a pak

dveřma s cedulkou DISPEČINK do takový velký místnosti se třema psacíma stolama který byly plný všelijakejch papírů. U jednoho stolu seděla taková starší hubená vyzuna která Mílovi zamávala a dál si četla knížku. U druhýho stolu žral nějakej chlapík tlačenu z papíru a zapíjel to lahváčem a byl na to tak soustředěnej že si nás vůbec nevšimnul. A u toho třetího stolu nejspíš seděl takovej tmavší zarostlej čtyrycátník kterej teďka stál u vokýnka a kecal s nějakyma chlapama co byli venku. Míla mně k němu dovedl a poklepal mu na rameno:

„Nazdar Jardo!“

Jarda se na něho zašklebil a pak řekl do toho vokýnka:

„Tak zatím, chlapci, máme tu hosty...“

Pak zavřel a zatáhnul ten květovanej závěs.

„Hele, Jarouši, tohle je nějakej...“

„Standa Pekárek, vo'e...“

„Jo, Standa, kdo si to má furt pamatovat. Bude jezdit s tou pikslou stejšnem po Malinovi... tak mu řekni co a jak... von si co nejrychlejc vyřídí papíry a začlení se do procesu, že jo... Todle je pan Matouš, jak sem ti říkal... toho si musíš považovat aby ti dával dobrý ryta... A já padam... jo Jardo, nechceš něco vod Lopaty... já tam teď pojedu s Vaškem Procházků?“

„Díky, šlechetný mecenáši, dvě desetistupňová piva by mi udělala radost, neboť dnes je středa a to jest mi napilno...“

Šáhnul do kapsy a podal Mílovi papírovou pětikačku.

To asi bude voříšek, tenleten pan Matouš poněvač aby někdo normálně mluvil spisovně tak to jsem ještě nezažil.

„Středa je totiž jedinej den kdy se v týdle místnosti pracuje, to na to brzo přijdeš sám, tak vespolek!“ dodal Míla a dveře za ním zapadly.

„Vezměte u nás místo, pane čekateli...“

Ukázal na prázdnou židli a sám si sednul na ten svůj psací stůl.

„Jaké podivné cesty osudu vás k nám přivádějí?“

„No, tak chtěl bych tu jezdit, vo'e, nějak se přece musím živit, vo'e, přeci se nenecham zavřít pro příživu... prvního sem se vrátil z vojny a nákej Berkovec vod nás z baráku mi dohodil tohle, vo'e...“

„Vida, soudruh Berkovec z oddělení prazvláštních úkolů? Máte zajímavého přímluvce... ještě by vám mohl vysvětlit, že s oslovením „vole“ byste mohl v tomto zaměstnání často narazit...“

„Já vim, vo'e, já si budu dávat bacha... ale mně se to tam dycky nějak dostane samo vod sebe, vo'e...“

„Musíte se snažit, soudruhu! Sovětští komsomolci za velké vlastenecké války překonávali daleko horší překážky...“

Todle mi na to řekl úplně s kameným ksichem. To snad nemůže myslet vážně nebo jo? Ale to by snad seděl na nějakým lepším fleku kdyby byl takle kovanej. Kolik tady tak může mít? Vosumnáctku, dva tácy maximálně. A benzínu si za tím šaltrem asi moc neukradne.

„Vypadáte trochu zmateně, mladý muži, budu vám tedy muset udělit několik základních instrukcí...“ pokračoval Matouš tím svým zvláštním jazykem, „předpokládám, že máte řidičský průkaz a stále bydliště v Praze...“

„Jo, to sedí...“

Byl jsem z něho tak zblblej že se mi teďka povedlo toho „vola“ vynechat.

„Takže trefíte na Václavské náměstí a do přilehlých ulic... výborně! To se vám bude hodit. Měli jsme tu nedávno jednoho krkonošského rodáka, člena horské služby, který několikrát zabloudil na trase z Jungmannovy ulice do Jindřišské. Potom se prý rozplakal, odstavil nezamčený vůz na nábřeží a údajně pěšky se vrátil zpátky do hor. To zřejmě ve vašem případě nehrozí...“

Tak je to jasný že je to srandista a dělá si ze mně prdel. Ale radši se budu ze začátku tvářit že mu to jako žeru.

„To né, vo... já sem Pražák vod přirození... já se tu vyznam kolikrát líp jak taxikáři...“

Ale že jsem vobčas taky dělával černýho taxikáře to jsem mu radši neříkal.

„Tak si ještě poříďte automapu Československé socialistické republiky... protože cesty mimo Prahu vás neminou. Jste ženatý?“

„Bohužel jo, vo'e... stalo se a už se s tím nedalo nic dělat...“

„No, tak si od vás mladá paní alespoň častěji odpočine...“

„To spíš já vod ní, vo'e... to teda by mi rozhodně tak nevadilo...“

„Tak doufejme, že vám ten elán dlouho vydrží... ono to zpočátku vypadá lákavě, jezdit si po republice v autáku s emblémem televize a balit na to holky... ale budu moc zvědavěj, jak se na to budete tvářit za pár měsíců.“

Když si nedává bacha tak mu ten jeho spisovnej jazyk taky vobčas vynechá.

„Ale to se berou diety, vo'e, néé?“

„Zajisté, v ohromující výši jedenáct, šestnáct nebo pětadvacet korun... systém brzo pochopíte. Dokonce prý existují lidé, kteří z těchto částek ještě dokážou ušetřit... což je pro mne sice záhadou, ale říká se to...“

„A kdo teda vo tom rozhoduje, vo'e, kam jako konkrétně pojedou?“

„Já! Vysvětlím. Máme tady asi dvacet řidičů nákladních vozů, těm vládne zde přítomná paní Vokatá. Pak jsou tu vozidla, na která je zapotřebí vlastnit řidičský průkaz skupiny dé, a ty dispečeruje milovník tlačanky pan Černý.“

Ten zrovna dožral a mistrovsky trefil koulí z umaštěnýho papíru plechovej vodpadkovej koš a pak na mně přátelsky kejvnul.

„No, a zbývající skoro stovku řidičů osobních vozů mám na starosti já. Asi třicet z nich je takzvaně přidělených... těm se říká panský kočí a vozí různé ředitele a šéfredaktory... a zbytek je k dispozici celé televizi podle toho, jak kdo potřebuje. To jsou hlavně štáby, které točí jednotlivé pořady po Praze i na exteriérech... A taky tady musí být nějaká záloha... když se stane třeba něco mimořádného nebo když se nějaké auto posere... Takže tady musí často vypomáhat soudruzi taxikáři, kteří tu jezdí na fakturu a jsou to taky často pěkný hajzlové...“

Už mu asi z těch keců vyschlo v krku tak se napil kafe a dodal:

„Nějaký dotaz, soudruhu?“

„A jak se teda dovím kdy jako kam pojedou, vo'e?“

„Správná otázka! Dnes je středa... čili za chvilku sem začnou jezdit poslové z jednotlivých redakcí s žádankami na příští týden. Ty já

musím roztrždit a spravedlivě mezi vás rozdělit. Od čtvrtka odpoledne visí rozpis služeb na příští týden tady na té tabuli...”

Ukázal na stěnu za sebou kde byla veliká nástěnka z milimetrového papíru na kterou se do takovejch rečníček zastrkávaly papírky se jménama šoférů a kam v tom tejdnu mají jet.

„Já vám pak dám příkaz k jízdě a možná i dobrou radu, Mařenka v kanceláři vepředu talony na benzin a zbytek je na vás. Do pondělka byste mohl mít všechny papíry kolem nástupu zařízené, takže počítejte s tím že příští týden máte zálohu... Těšilo mě, abtretten a čest, neboť už mi vezou práci!“

V šofírně se mezitím lidi trochu proměnili a vedle takovýho strašlivě hubenýho blondáka s velikým raťafákem asi tak mýho věku byl volnej flek.

„Je tu volno, vo’e?“

„Jo.“

Ten asi moc ukecanej nebude. Mněl na sobě džíny, originál tuzex žádná Drutěva a frajerský vysoký boty vod Moučky a americkéj celťák kterej jsem mu docela záviděl.

„Moh bych se tě na něco zeptat, vo’e?“

„Tak se ptej, kurrrrva!“

Skoro jsem se lekl jak na mně zařval poněvač takovýhle ráčkování jsem snad ještě neslyšel.

„Hele, vo’e, já sem ňákej Standa Pekárek, vo’e, mněl bych tu jezdit... tak bych docela jako potřeboval vědět co a jak, vo’e...”

„Papírrry už máš vyřřřřizený?“

„Myslíš tydle, vo’e?“

Položil jsem na stůl ten kádrovej dotazník a další tiskopisy co mi dala ta Květa.

„Jo. Tak si to vyplň...”

Podíval jsem se na elektrický hodiny na zdi co maj čárky místo čísel. Bylo skoro čtvrt na dvanáct.

„Já mam v jednu nástup na Burrrze tak se pak se mnou můžeš svíst k doktorrovi do Hyberrnský.“

„Dik, vo’e! Nemáš propisku, vo’e?“

Podal mi jí a pak šáhnul do své kožené tašky pro nějakou knížku zabalenou v novinách.

„Co čteš, vo'e, detektivku?“

„To je Pekař... Kniha vo Kosti... to je historrie... vo tom víš prrrd!“

Tak se radši pustím do toho dotazníku. Příjmení a jméno... Pekárek Stanislav... za svobodna... to nic... narozen... štrnáctýho ledna tisícdevětsetčtyřicetvosum... Praha... okres Praha, kraj... doprdele taky by jim ta Praha mohla stačit jenom jednou, né? Národnost... československá? ... né, to bude asi ta státní příslušnost... tak národnost česká... trvalé bydliště... Praha deset... Rybálková dvacetšest... kurva píše se to tak? ... snad jo to je jedno, vo'e... přechodné bydliště nic... jo tady ještě jsem zapomněl... pohlaví... co kdybych napsal velké... to by byla prdel, vo'e, ale to by se mohli nasrat... tak mužské... vzdělání... no tak základní, to jo... středoškolské... tak mně vylili z průmký... mám to tam psát... asi né... a jo tady... vyučen v oboru... nástrojař... co dál... příslušnost v masových organizacích... co to je... aha... člen KSČ do roku čtyřcet osum... do roku sedumdesát... nyní... nic to celý proškrtnout... eróhá... taky ne... ale to prej asi tady budu muset... ale nakonec... nějaká ta rekreačka by se časem hodila... tak proč né... tam bude určitě děvek a volnejch paniček... co dál... příjmení a jméno otce... Pekárek Stanislav... narozen... sakra... kdo si to má pamatovat... kolik by mu bylo, vo'e... asi padesát... né... dvaapadesát... kurva já nikdy nebyl na ty počty... jo... to bude vono... tisícdevětsetdevatenáct... adresa trvalýho bydliště... Volšany... tak napíšu zemřel... příjmení a jméno matky... Pekárková Růžena... rozená... adresa bydliště... bohužel stejná jako mám já... povolání... v káesčé není... manželka... Pekárková Michaela... rozená Vlášková... narozená šestýho šestý devatenáct padesát... kde... ve Slanym... na mateřský... děti Pekárek Stanislav...

Nějak jsem se do toho dotazníku zažral poněvač najednou bylo půl jedný když na mně ten hubenej frajer zahulákal:

„Tak naval tu prrrropisku a jedem!“

„Jo, už to mam, vo'e, jenom to eště podepíšu, vo'e, kolikátýho máme dneska... patnáctýho desátý sedumdesát jedna, vo'e, na dik!“

Když jsme pak vycházeli ze šofírny tak jsme se srazili ve dveřích s Mílou Vyhnálkem a tím nafoukaným Procházkou. Míla mněl v ruce síťovku s dalšíma lahváčema a vypadalo to že tam asi mezitím nějaký to pivo taky vypil.

„Čau, Arnošte, staráš se vo mladýho... to je fajn!“

Poklepal ho po rameně a trochu si při tom taky krknul.

„Těbuch, Živý lano! Kam se kroutíš?“ pozdravil ho Procházka.

Ta přezdívka seděla jak prdel na hrnec.

„Ahoj! Mám teď nástup na Burrrrre... tak se mladej sveze aspoň k doktorrovi...“

Došli jsme k zelený dvanácttrojce která vypadala že je docela nová ale byla neskutečně zasraná až mi tý piksly bylo skoro líto.

„Ty to nemeješ, vo'e?“

„Si se posrrral, né?! ... si nebudu špinit rrruce... ať se špiněj sou-drrruzi! Až mi budou dávat kupóny na mytí každej den... budou mít každej den čistý auto...“

Zapálil si cigáro a vyjeli jsme. Bylo jasný že to je profík kterej to má v ruce. Jel teda hodně vostře, jako brzda plyn ale mohl si to dovolit poněvač většinu těch vostatních účastníků silničního provozu jak píšou v tý vyhlášce normálně strčil do kapsy a tak je taky vod svýho volantu voslovoval větčinou:

„Krrretění!“

„Hele, vo'e, co je to zač, ten Míla?“ začal jsem z něho tahat rozumy.

„Prrrima chlap. Jezdil tu leta a pak prrrochlastal papírrry... tak z něho udělali garrrážmistrerra. Chlastá dál ale má to v hrrrsti...“

„A co ten Matouš, vo'e, ten je nějak divnej, né? Proč tak divně mluví, vo'e?“

„To je póza. Von bejval prrrodukční... krrreténe, zasrrranej, nauč se jezdit... docela dobrrej prrrodukční... já ho eště pamatuju... s nim lidi jezdili rrrádi... ale pak mněl nějak prrrůserrr s komparrsníma listinama... voni všichni trrrrochu krrradou ty prrrodučáci... to ví každej... kurrva, vidíš toho meďourra, to je krrrasavec... ale von to nějak přehnal... prej si psal prrrachy na komparrs i na krrrávy... No-

vák Josef, Nováková Marrrie, Nováková Strrrračena... to se jednou muselo prrrovalit... tak ho pak ulili sem... vobčas dává takle najevo jako že je něco lepšího... ale je to férrrovej chlap...“

„Hele, vo’e, to mně zajímá... kdo sou to ty prrodukcční, vo’e?“

Málem už jsem taky začal ráčkovat jako von.

„To sou vedoucí výrrrobních štábů... co maj balík s prrrachama... některry sou pěkný kurrrvy ze kterrejš vyvrrrazíš ani vindrrru a eště žalujou... ale některry sou dobrrrý a když tě donutí jezdit přřřes čas tak ti to i zaplatěj... musíš ale prrrro ně mít přřřiprrrravený nějaký adrrresy s rrodnejma číslama aby to komparrrsný měli na co napsat...“

„Počkej, vo’e, jaký komparzný?“

„No, voni nafasujou na každej film prrrachy... kterry se na place platěj lidem jako dlaňovka... že třřřeba přřřejdou přřřřed kamerrrou nebo tak...“

„Hele, vo’e, kolik se tady vlastně bere, vo’e?“

„Na umřřření to neni ale na vyskakování taky né... vono je to dost složitý... uhni, krrreténe... tak základ budeš asi mít dvanáct stovek... časem to pak vyleze ale na víc než na čtrrrnáct né... leda bys vlez do parrrtaje... tedka sou nějaký prrrémie jako kolik toho najezdíš a esli si na tebe nikdo nestěžuje... a taky jak plníš norrrmu... ale to ti víc jak štyrrry stovky nehodí...“

„To jako čistýho, vo’e?“

„Velký hovno! Hrrrubýho! Pak sou eště nějaký ty diety a co si vyválčíš vedle...“

„Hele, vo’e, a co takle benzín, dá se na tom něco trhnout, vo’e?“

„Vo tom se s tebou nikdo bavít nebude... jenom ti řeknu že plnit norrrmu je krrravina...“

Sjížděli jsme dolu Václavákem a pak zahruli doprava na Příkopy. Seřval při tom několik krrreténů a pak jsme projeli Senovážnou ulicí na Gorkáč. Zabrzdil před vchodem s nápisem ČESKOSLOVENSKÁ TELEVIZE a zařval:

„Burrza! Konečná, vystupovat! Zamáčkni čudlik a zabouchni, jo?“

Před barákem stálo pár chlapů a jedna mladoučká vyjukaná holči-

na. Nic pro mě, přece nejsem žádný Komenský abych zaučoval holky pod zákonem. Jak jsme zastavili tak jsem slyšel takový hlášky jako:

„Tak tady máte Nítěnku, slečno, a pozorrr na něho, je hrrozně prrrchlivej...“

A nebo taky:

„Nazdar Arnošte, to je fajn že jedeš s náma... sme tě dlouho neviděli...“

Děvčátko přišlo k autáku a zeptalo se:

„Vy ste pan Pokorný? Já sem asistentka pana Horáčka... my spolu budeme dneska jezdit...“

Arnošt vylezl z auta a zamknul:

„Jedeme už?“

„Za chvilku... paní režisérka volala že přijde vo maličko pozděj...“

„Jo ta krrráva Pospíšilová... tak to du do Kufrrru na kafe... až dáma přřřide tak si mně tam rrračte vyzvednout!“

Vykročil jsem zpátky do Senovážný směr poliklinika Hybernská a ještě jsem zaslechnul jak ten Nítěnka vostatním chlapům říká:

„Jó tén... to je nějakej novej šofírrrek... sem zvědavej jak tady v tom posrrraným televizorrru dlouho vydrží...“

V pátek navečer jsem mněl už všechno vyběhaný a dokonce jsem mněl i razítko v občance. Bylo skoro šest když jsem zaparkoval svůj auták před barákem a už z vokna toho našeho domovnickýho bytu jsem slyšel řev malýho Standy a matčino nadávání. Kurva to zase bude večer a to má ještě ke všemu Míša dneska svátek!

Přezul jsem se v předsíni a vešel do kuchyně. Standa seděl v tý svý vysoký rozkládací židli u stolu a Míša se ho marně snažila krmit kropicovou kaší. Ječel a vodstrkoval ji a naráz z něho stříkaly kaše, slzy i nudle. Matka seděla na kanapi a radila:

„Koukej žrát, Stando... to musíš aby z tebe byl pořádný chlap... prosim tě jak mu to dáváš tou žicí... přidrž mu přeci tu hlavičku dyk mu to strkáš za ucho...“

Byla vyfiknutá tak tady aspoň nebude večer zaclánět.

Když mně Standa zblejsknul ve dveřích tak ty slzy vokamžitě zmi-

zely a huba se mu roztáhla vod ucha k uchu. Pak využil ten moment že se jeho matka votočila na mně a vyrval jí lžici a zahodil ji před sebe na zem. Vydával při tom zvuky ve kterejch by možná ještě nejvíce slyšel „táta, táta“ ale já si spíš myslím že mněl větší radost z toho jak nasral svoji matku.

„Ahoj vespolek!“

Dělal jsem že jako schovávám za zádama tu kytku co jsem mněl pro Míšu. Koupil jsem chryzantémy poněvač byly nejlacinější a nakonec je to taky jedno, že jo.

„Já se z toho zblázním... ty už seš doma... cos to zase udělal s tou žicí, že tě praštím...“ Míšinej hlas už mněl takovej ten vobvyklej hysterickéj tón a matka nasadila voblíbenou desku posledních dnů se zaseknutou drážkou:

„Tak už máš konečně ten flek nebo vás budu furt živit až do smrti?!“

Vzal jsem to tak z jedny vody na čisto:

„Koho praštíš, vo'e, mně nebo mladýho... flek mam, vo'e, neměj péči, vod pondělka zařezávam... Stando, vo'e, koukej žrát nebo se maminka posere, vo'e...“

„Prosímtě jak to mluvíš... co ho to učíš?!“

„No, zaplaťpámbů, já už myslela, že tě zavřou pro příživu...“ pokračovala matka.

„Tatatabrrrm!“ doplnil je Standa.

Vrazil jsem ty chryzantémy Míše pod čenich a řekl jsem jí co nejroztomilej:

„Tak se nerozčiluj, vo'e, dyž máš ten svátek...“

„Jé, ty seš hodnej, ty si nezapomněl? A dostanu eště něco?“

A bylo po hystérii. Stejně jsou to svině vypočítavý ty ženský, jedna jako druhá.

„Ty máš svátek... tak to by mně nenapadlo... tak všechno nejlepší... stejně nemam na dárky když vás tady musím živit...“

Matka pak vstala a cíhla se do zrcadla jestli je správně zmalovaná jak houpací kůň a pak se šinula ke dveřím.

„Kam deš, vo'e?“ zeptal jsem se mechanicky poněvač mně to vůbec nezajímalo.

„Dyk je ti to stejně jedno... užívat si du!“

„Tak si to užij, vo'e, a kdy přijdeš? Jako jestli nás zase všechny vzbudíš jako posledně...“

Práskla dveřma a pak bylo slyšet jak se v předsínce vobouvá a další rána jak práskla dveřma vod bytu.

Míša se na mně usmála a řekla:

„Uděláme si hezkej večer, vid? Ty už asi nebudeš papat, Stáníčku, že jo?“

Začala likvidovat pozůstatky bitvy vo krupicovou kaši a já to pozoroval z kanape.

Kurva tý můj starý ale narostla prdel! Jestli bych se nemněl pomalu porozhlídnout po nějakým novým modelu. Ale dneska budu za vzorňáka!

Radši jsem šáhnul po Večerce co tu zbyla po matce poněvač ta se bez ní prostě neobejde. To furt brečí že nemá prachy a přitom kupovat noviny je blbost poněvač je tam stejně hovno. Ještě tak před těma dvěma nebo třema rokama to se tam aspoň vobčas vobjevila nějaká ta nahá ženská ale s tím je teďka utrum. A když se stane něco kór důležitýho jako třeba že ty svině zase zdražejí benzín tak vod čeho máme televizi, že jo.

„Máš hlad?“ zeptala se Míša.

„No, to víš, že bych něco sežral, vo'e, neříkej že si vařila?“

To by ve všední den bylo fakt překvapení.

„Máme tam přeci tu polívku vod včíra a pak mám překvapení... to budeš čumět, vid?“

Přišlo mi že je tady cejtít něco sladkýho. Teda na sladký to já jsem!

„Koukej!“

Strčila mi před ksicht plech se dvěma nohavicema štrůdlu.

„To seš teda frajer, vo'e! To jsem tu kytku nekupoval zbytečně. Prubnem ho?“

„Hele... počkej chvilku... já vykoupu Stáníčka a dám ho do postýlky a pak si uděláme krásnej večír... když ta baba vypadla, vid?“

„Tak jo, vo'e, to já to vydr, ale prospěš si nebo to sežeru...“

Šáhnul jsem zase po těch novinách ale tam bylo fakt úplný hovno.

Kdyby aspoň bylo něco v bedně aby ten večer líp utekl. Holt si půjdeme dřív lehnout!

Z koupelny se vozývaly takový ty zvuky večerní hygienický vočisty zasviněného parchanta a pak vylezla s klukem zabaleným v lajntuchu a strčila mi ho pod nos:

„Dej tátovi pusinku, Stáňo!“

Celýho mně voblemtal ale nebylo to nepříjemný. Je to pěkně kluk, přece nedělám žádný zmetky ale že bych se musel každé večer posrat nadšením že už umí říct hatatitlá tak to teda né. Kdyby z něho pak byl fotbalista nebo tenista, to možná ještě líp aby mně pak taky živil tak to by byla paráda ale čert ví jak to dopadne. Třeba bude úplně levej nebo bude chtít študovat a já abych ho mněl na krku bůhví jak dlouho.

Míša vylezla z pokoje po špičkách s prstem u huby a to jako mnělo znamenat že snad už mladej usnul. Pak si mi sedla na klín a přitiskla mi hlavu na ty její kozy:

„Ty seš hodnej, že si na mně nezapomněl... že mam svátek... vid’?“

„No jo, vo’e, to víš že jo... tak se neposer, vo’e...“

Zašmátral jsem jí po kozách a byly fakt furt dobrý. Taky mi hned ťuknul ale to mi přišlo ještě brzo tak jsem ji radši setřásl a vstal jsem sám.

„A to mám pro tebe eště něco, vo’e...“

Vrátil jsem se do předsíně pro tu bomboniéru značky Figaro co jsem jí taky koupil.

„A když budeš hodná tak pak eště dostaneš něco móóc pěknýho, vo’e... ale tedka bych fakt něco sežral, vo’e!“

V tu ránu byla u sporáku a škrtila sirkou aby přihrála tu včerejší bramboračku. Docela jsem na ní mněl chuť. Postavila na stůl dva hluboký talíře se lžícema a pak začala krájet chleba:

„Tak ty teda máš ten flek a budeš teda jezdit v tý televizi... no to je paráda, vid’? ... a hele... kolik jako budeš mít čistýho?“

Jó prachy, to ji zajímá ze všeho nejvíc, že jo, ale mně vlastně taky.

„To se nedá takle hned říct, vo’e, to záleží na okolnostech, vo’e... jaký budou ryta a takle... to je tak trochu jako to bejvalo u taxíku,

vo'e... holt jakej bude kerej měsíc, vo'e, ale tak nejmíň ten litr by to mnělo hodit, vo'e..."

Doufám že to bude vo dost víc ale nemusí taky všechno vědět.

„Hlavně, že už nebudem s prachama porád závislý na matce, vid'... tak dobrou chuť!“

Chudinka mněla asi tu svoji tchýni zrovna tak u prdele jako já toho jejího fotra. Ale moje matka byla taky pěkná semetrika to se musí nechat.

„Jo, to máš pravdu, vo'e, to jí zacpeme hubu až jí začnem platit činži... máš tu polívku moc dobrou, vo'e... ale vůbec nejlepší by bylo, vo'e... kdyby si bába konečně narazila nějakýho chlapa s kvartýrem a todle by se napsalo na nás, vo'e..."

„A hele, Stáňo, to jako když budeš jezdit v tý televízi to budeš vozit i hercí a ták? ... to jako třeba i Káju Gotta až bude nějakej ten přenos nebo co... to bys mně taky moh vzít někdy sebou, vid' ... to by teda bylo..."

„A co bys z toho jako mněla, vo'e?“

„No, teda to by holky ve Slanym čumněli, vid' ... a třeba by se mi i podepsal... dyk ty ho přeci taky žereš, vid'?“

Najednou mněla ve vočích ten samej výraz jako na tý tancovačce před dvěma lety když jsem po ní vyjel. Že by už taky uvažovala vo novým modelu?

„Abych nezačal žárlit, vo'e... že bysme se rači podívali na ten štrúdl, vo'e... a kafičko by nebylo, vo'e?“

„Teda ty sééš... co si jako vo mně jako myslíš... přeci si nemyslíš že bych, teda..."

Ale bylo na ní znát že jí to moje žárlení dělá docela dobře. Pak vstala a uklidila talíře do dřezu a postavila na plyn konvici s vodou, nařezala štrúdl na mísu z mačkanýho skla a hodně to pocukrovala poněvač to takle mám rád.

„Na, ber si... já hned zaleju kafe... a to si vopravdu nemůžeš myslet že bych jako něco s Goťákem, vid' ... a vůbec neni něco v televízi?“

S chutí jsem se zakousnul do toho štrúdlu a s plnou hubou jsem jí vodpověděl:

„Pět čuráků u hořčáku, vo'e!“

„Co to je... nebuď sprostěj...“

„No přeci ten Zelenka... řiditel, vo'e, jak tam kecá s těma politika-
kama nebo co, vo'e...“

„Jo táák... tak to teda né... ale vlastně... dyk je to teďkon tvůj řidi-
tel, vid' ... tak by ses mněl na něho kouknout... co když ho příští tej-
den povezeš... aby si ho poznal a taky aby si věděl vo čom by sis s nim
mněl jako povídat, vid'!“

„To teda bude dost dlouho trvat, vo'e, než budu vozit takovýdle-
ho pupíka v tý šunce co sem jí vyfasoval, vo'e... leda že by mněl taky
céru, vo'e, a já to s nim zaválel jako tenkrát s tím tvym fotrem pod-
plukasem, vo'e...“

„Teda ty seš... co to říkáš... že se nestydíš, vid'?“

Pak přinesla kafe a zeptala se mazlivě:

„Hele... můžu si vzít bombón?“

„A pro koho sem je asi přines, vo'e?!“

„Ty seš můj hodnej Stáníček, vid' ... Chceš taky?“

„No to ti Věna písk, vo'e!“

Vzal jsem si radši hned dva jako pro sichr. Ale vona by mněla tro-
chu brzdit poněvač fakt začíná nějak tloustnout. Jestli by to nechtělo
taky trochu víc pohybu:

„Tak a co s načatym večerem, vo'e?“

„Neboj... se dočkáš, vid'? Povědej mi eště něco vo tý televizi... to
bys třeba moh vozit i Neckáře?“

„Ten teďka nesmí, vo'e!“

„Co, nesmí?“

„No zpívat, vo'e, má zaracha... proved něco politickýho nebo co,
vo'e.“

„To ti říkali tam?“

„Né, to říkali tudle kuci na fotbale... prej to hlásila Svobodka,
vo'e.“

„Hele, ale ty tu Svobodku neposloucháš, vid'? Abys nemněl prů-
ser... když seš teďka v tý televizi, vid'?“

„Neměj péči, vo'e, já na to seru...“

„Hele, nebuď sprostěj jo, aby se to vod tebe Stáník neučil, vid? ... Všim sis jak už začíná žvatlat, sluníčko moje...“

„Kdo je tvý sluníčko, vo'e?“

„No, voba ste přeci moje sluníčka, vid? ...A hele... co jako budem dělat zejtra... je tam hezky, vid? ... Nezajedem k našim do Slanýho?“

„Tos teda uhodla, vo'e, a kde vemem na benzín, vo'e? První vej-platu budu přece brát až někdy za čtrnáct dnů, vo'e?“

„No jo, no... a matka by nám už asi nepučila, vid?“

„Na to vem jed, vo'e! A navíc je zejtra fotbal, vo'e!“

„No teda ty séeš... tobě je Bohemka přednější než já, vid?“

„Ale tebe mam zase rači než Spartu, vo'e, tak už si poď lehnout, vo'e!“

Ještě asi půl hodiny jsme takle kecali a bylo to docela fajn, skoro jako když jsem ji tenkrát balil ve Slaným. Vona to vlastně byla docela prima holka a ani se vo moc nezmněnila. Akorát že jí narostla trochu ta prdel a že jsem jí taky už začínal mít plný zuby. Bude to asi vopravdu chtít nějakou změnu. Ale dneska ještě ne!

Bylo asi půl desátý když konečně zívla a řekla:

„Tak se běž umejť a poď... já jenom vopláchnu ty hrnky a přídu za tebou, vid!“

A ještě vo něco pozdějc mně napomenula:

„Hele... dávej bacha a nedělej randál ať nevzbudíme zase Stáníčka, vid? ... jééé, to to lechtá... že ses nevolholil...“

Já si na fotra moc nepamatuju ale jedno vím tutově že fotbalu docela rozuměl. Byl to prej i dobrej borec když hrál v Bohemce v dorostu a taky párkrát nakouknul i do ligovýho mančaftu. Ale pak mu nějak blbě přerazili nohu a musel toho na tý špičkový úrovni nechat. Kopal sice ještě chvíli divizi za béčko a taky za Nusle ale z tý velký kariéry bylo hovno. Proto taky asi byl pernamentně nasranej jak si to tak pamatuju a hlavně jak na něho furt nadává matka.

To se ví že mně fotr taky začal vodit na Bohemku a taky mně přihlásil do žáků a docela by mi to i šlo poněvač jsem byl rychlej, a technicky jsem taky nebyl špatnej. Ale byl jsem srb! Zkrátka jsem se vo ty svý haxny bál a to se fotbal na pořádný úrovni vopravdu dělat nedá.

Když jsem ještě kopal za ty starší žáky tak tam zrovna začínali kluci jako Tonda Panenka nebo Jarkovský co jsou teďka už v prvním mančaftu a asi to dotáhnou dost daleko. Tak možná že kdybych nebyl takovej srab tak že jsem teďka taky mohl kopat s nima ale to už je prosraný. Ale na druhý straně si vždycky rád někde zakopu třeba jako na vojně za útvar tak tam jsem byl za hvězdu! Taky si mně velitel považoval a mněl jsem u něho voko než jsem mu naprcal dcéru.

Ale ať je to jak chce tak faktem je že si neděli nebo sobotu podle toho kdy se hraje bez fotbalu nedovedu představit. Pochopitelně na Bohemce ale když třeba hraje venku tak jdu klidně na Slávii do Ede-
nu poněvač to je skoro stejně daleko. A když je nejhůř tak si zajedu i na tu posranou Spartu kterou teda fakt nemusím.

Průser ale je že ta moje milovaná Bohemka je teďka úplně v hajzlu. Jak jim to ještě před pár rokama docela šlo a byli jsme furt v tý první lize, teda ne že by jsme hráli vo titul ale ten střed tabulky to bylo bez problému tak teďka je to bída a utrpení. Placatěj se už dva roky ve druhý lize a místo aby hráli vo postup tak jsou málem na sešup do divize.

A ještě ke všemu ty bejvalí vejboři začali přestavovat náš stadión v Ďolíčku a pak jim nějak došly prachy tak teďka ani nemáme vlastní hřiště a ty domácí zápasy se hrajou pokaždý jinde kde nám v Praze půjčejí hřiště. Dneska hrajeme našťestí v Ede-
nu tak to je pohoda a navíc s Olomoucí a to by nemněl bejt problém poněvač ty jsou v tabulce daleko za náma.

A byl to problém, doprdele práce! To se zase vytáhli, hovada. Než se stačili rozkoukat prohrávali jedna nula. Takovej ušmudlanej gól že jako Ředina podběhnul centr a ten jejich forvard to jen tak doťuk-
nul do prázdný brány. Pak jsme do toho bušili jak hluchej do vrat a furt nic. Před půlkou se Tondovi Páňovi povedl ten jeho trestňák, no paráda! To teda fakt umí ty trestňáky. Taky se jich něco vodma-
lička natrénoval poněvač jeho fotr trénoval v Bohemce a tak ho vždycky dřel ještě dávno po tom co my už jsme byli dávno vysprcho-
vaný a ma-zali někam za děvkama. Druhá půle byla bída a utrpení

poněvač jsme mněli šancí jak nasráno a furt nic. Tak vlastně zaplať-pámbů za ten bodík ale kdyby to to takle mnělo jít furt tak to vypadá na další rok ve druhý lize.

Chvíli jsme se s klukama jako vždycky zasekli za tribunou abysme ty naše borce trochu sprdnuli. Já jsem pak chvíli šel dát řeč s Tondou Pánou a to mi vostatní kluci hodně záviděj že se s nim i s těma dalšíma klukama z mančaftu znám a že si tykáme.

Z fotbalu pak vždycky jdeme ke Klokoňovi. To je naše hospůdka kousek vod Dolíčku na Kodaňský. Já teda na to pivo ani moc nejsem, tak jedno nebo nejvejš dvě si dám aby kluci neříkali že jsem srab ale spíš mně tam baví ten cvrkot v tý hospodě. Teda akorát takle po fotbale poněvač normálně ve všední den bych tam nepáchnul, to je škoda prachů. Taky je tu kulébr a kartičky, jako mariášek. Já teda zásadně nehraju vo prachy i když to docela umím ale baví mně kibicovat. Kulébr si šoupnu docela rád poněvač vo tu kačku za hodinu ani tak nejde a stejně to platí poraženej a to já si vždycky dám zatracenýho majzla na to abych hrál s někým na kterýho bych nemněl.

Když jsme teda dorazili ke Klokoňovi tak už mi docela vyprahlo poněvač je to z Edenu takovou čtvrthodinku do kopce. Výčepák Franta hned začal do našich štamgastskejch půlitrů točit hladinky a jako vždycky mněl plnou hubu keců:

„Pozor, pánové, všechno stranou... přicházejí druholigoví borci z dalšího neúspěšnýho vystoupení svejch milovanejch koňů... těšili sme se že se tu dneska bude točit černý tak to se bohužel nepovedlo... ale můžeme nabídnout řezaný...“

„Táhni do prdele, slávisto, vy tak máte co kecat... sme zvědavý jak dopadnete zejtra v tý Trnavě... to bude teprve fúnus...“

„Máš-li škodu vo posměch se nestarej, soudruhu, my náhodou zejtra ty body Slovákům darujem jako pomoc rozvojovejím zemím...“

„Hele, vole, nesor, víš co říkal Vladimír Iliič Lenin na všesvazovým sjezdu sovětskejch výčepáků... točit, točit, točit!“

„Bacha na hubu, pánové, na sekeru nedáváme a politický kecy nevedeme...“

„Tak dosteneme sakra už to pivo nebo sme tady v agitačním středu...“

Prostě takový ty hospodský kecy při kterých se každé normální chlap vohromně baví a který žádná normální ženská není štont pochopit. Chvilí se ještě kecalo vo fotbale jako co bude dál a jestli máme ještě nějaký šance na postup a koho bysme mněli udělat, teda jaký koupit posily a takle všechno pátý přes devátý jako vždycky.

Pak mně to už začalo spíš nudit a tak jsem se začal víc koukat na ty dva maníky u biliáru. Znal jsem je tak nějak vo vidění že sem vobčas zašli ale k tý naší fotbalový partě nepatřili. Né že by mněli tágo v ruce prvně ale žádný velký machři to teda nebyli tak mi bylo jasné že bych je mněl tutově na lopatě. Jeden akorát špekuloval nad celkem normálním štouchem a furt váhal kudy na to.

„Vem to buzarem, vo'e!“

Podíval se na mně jako na vobtížnej hmyz a pak rychle zahrál přímo na červenou a ještě navíc mu ta jeho koule přeskočila manťák.

„Sem to říkal, vo'e, koukej navalit kačku do pinky!“

Celá hospoda mněla z toho frajera prdel a von byl úplně fialovej v ksichtě jak se musel pro tu kouli sehnout a ta mrcha se mu ještě zakutálela pod lavici tak při tom musel na kolena. Pak položil tu kouli zpátky na mandl a vylovil z kapsy nějaký drobný aby hodil kačku do pinky:

„To mam teda rád tydlety kibice... se přece může stát každému... ne...“

Jeho parták si zatím postavil tu vypadlou kouli na správnej puntík a zahrál první štouch, celkem jednoduchýho sedáka a pak se mu docela povedla i převrácená kvarta. Abych toho neumnětela ještě víc nasral tak jsem po tý kvartě zatleskal:

„Vidiš, vo'e, jak je to jednoduchý dyž se to umí, vo'e?“

„Se na to můžu vysrat!“

Vztekle strčil tágo zpátky do regálu na zdi a šel k tomu jejich stolu a ještě na stojáka dopil pivo. Pak si teprve sednul a mávnul na Frantu:

„Dám si eště jedno... a vodku!“

Teďka nastala moje chvíle poněvač i toho druhého hejla roznesu kdy budu chtít a můžu klidně risknout si to s ním dát vo prachy.

„Nedáme si partičku, vo’e, vo bůra? A poraženej platí mandl, vo’e, že jo!“

Chvíli váhal ale bylo jasný že má do hry chuť. A taky vypadal na to že by ho ten prohranej bůr nemněl hned tak položit ale že by se klidně nechal stáhnout i vo nějakýho dalšího a to by mi docela koplo jak jsem byl teďka s prachama na dně.

„Tak jo, teda... jakou chceš kouli?“

Postavil koule na rozkulování. Červenou na ten její puntík a dvě bílý do lajny a kdo se trefí blíž k mantinelu tak začíná.

„Tak normální stovku, vo’e, za bůra, jo? Jedem!“

Schválně jsem tu svoji kouli štouchnul vo trochu víc abych ho nechal to rozkulování vyhrát. Jednak ho to víc vyhecuje a taky ten základní první štouch málokdo dovede zahrát pořádně a tenle frajer na kór velkého borce nevypadal.

Mněl jsem samozřejmě recht! První karambol mu vo dost utek a navíc mi docela dobře zadal tak jsem hned v první sérii udělal bez problému dvanáct kousků.

Frajer udělal dva štouchy a já pak sice kiksнул když se mi nepovedl náběh ale pak už jsem se chytnul a v klídku jsem jel svým tempem a za půl hodinky bylo na počítadle 100:39.

„Seš teda dobrej... já si tady furt nějak nemůžu zvyknout na ten mandl... ty mantinely už sou vyšlochtaný...“

Mněl takový ty normální kecý jako každej neumnětel.

„Dáme vodvetu? Já zkusim jiný tágo...“

„Klidně, vo’e, ale musim se napřed vychcat, vo’e!“

Najít u Klokoně hajzl bylo jednoduchý i pro slepýho poněvač tady každej trefil podle smradu. Prošel jsem tmavou chodbičkou mezi basama prázdnějch flašek vod piva a vod limonád až k tý do půli nasfaltovaný zdi nad napůl ucpaným smradlavým žlábkem. Trochu jsem pohonil takový ty napůl slepený naftalínový kuličky co jsou tam na tý mřížce v tom kanálku a pak jsem zkontroloval výzdobu jestli tam nejsou nějaký nový malůvky. Kromně normálních kuned a výkři-

ků jako „za 186 Chotěboř“ nebo „Servít je vůl“ jsem tam vobjevil novej nápis, že prej LEPŠIE JEBAT HRBATÚ AKO ROBIT S LOPATÚ a u toho byla i názorná ilustrace. Asi tady byli nějaký vojclové ze Slovenska nebo to tam namaloval nějakej fanda jak tady minulou neděli kopaly Košice na Slávii.

Pak jsem se šel mrknout do kuchyně za Líbou. Minule jsme se nějak rafli tak zatím ještě nenakoukla do lokálu ale že dneska slouží to mi bylo jasný poněvač jsem dostal kafe smrtáka v šálku a s dvouma cukrama jak to mám rád. Kdyby tady dneska sloužila ta baba Bláhová tak bych určitě dostal normální vypláchnutou prdel ve špinavý sklenici jako každěj.

Líba stála u kuchyňskýho stolu a akorát krájela cibuli na tlačenu. Nasadil jsem thymolíňák:

„Nazdárek, Libuško, co je s tebou, vo'e, že si dneska eště nevylezla z týdle díry? Mně se po tobě stejská, vo'e!“

„Nech mně bejt, dyk víš, že s tebou nemluvim!“

„Co sem ti jako udělal, vo'e?“

„Eště se ptej, choval ses jak dobytek, minulej tejden...“

„No táák, vo'e, já už budu hodnej, vo'e, uvidíš...“

Pohládl jsem jí po prdeli. Pod bílým pláštěm mněla jenom malinký kalhotky tak jsem jí trochu cvrknul gumičkou a ani nijak neuhejbal. Kousnul jsem jí teda do ucha:

„No tak už se na mně nezlob, vo'e... hele, vo'e, já tam eště něco mam rozdělanýho... ale pak se stavim, vo'e, jo... až tady budeš mít trochu klid...“

Byla to fajn holka. A hlavně dávala když jsem chtěl a to bylo dost často. Možná že dávala i jinejm ale to mi bylo celkem fuk.

„Tak jó, příd', já už se teda nezlobim...“

„Tak zatím, vo'e...“

Plácnul jsem jí ještě jednou po prdeli a vyrazil zpátky do lokálu.

Frajer si zatím zkoušel nějaký kopštosy a když mně zahlíd postávil koule na ty základní puntíky.

„Kde síš, vole, jedem vodvetu... začínáš!“

„Tak můžu se snad vychcat, vo'e, ne?“

Základní strk samozřejmě umím poslepu tak jsem začal docela slušnou sérií. Von hrál čím dál tím stejně tak jsem ho za další půlhodinku zase roznesl na kopytech.

„Tak dik, vo'e, přid' zas!“

„Nojo, no, seš fakt lepší... nalítnul sem, ale není všem dnum kocnec...“

Bylo už skoro vosum a začínal jsem mít hlad. S tou vyhranou pětkou jsem mněl do pondělka asi pětáctyrcet korun tak se tady můžu bez problému nažrat.

„Hele, Franto, ať mi Líba vohřeje dva buřty... a ty mi natoč ještě jednu hladinku, vo'e!“

„Má služba, pán se napakoval u biliáru tak má na rozhazování, jinak by sušil hubu...“ Výčepák chtěl taky asi nasrat ty dva neumnětely a to se mu povedlo.

„Ze mně si tady žádnej čurák nebude dělat srandu...“

Ten vožralej vypadal na to že vylítne a bude se chtít prát.

„Neser, vole!“ uklidňoval ho ten druhej, „umíš hovno, tak to nech bejt!“

„Ty di taky do prdele...“

Ale zklidnil hormón a sednul si a pak do sebe hodil zbytek panáka.

„Votočíme to ještě jednou, ne? Hospodo, ještě dvě piva a dvě vodky!“

Asi mněli dost prachů a čertví co to vlastně bylo za lidi. Taky by to mohli bejt fízlové poněvač za rohem jsou přece Míčánka, tak bacha!

Pak se ve dveřích do kuchyně vobjevila Líba s těma buřtama pro mně. Zářila jak sluníčko a kroutila tou svojí skvostnou prdelí tak že celá hospoda ztichla.

„Tak kdopak tady má vobjednaný buřtíky... že by to byl pan Pe-kárek?“

Šoupla přede mně dva velký špekáčky s hořticí a protekční hromadou křenu.

„Dik, vo'e, sem ani nevěděl, že máte křen, já ti pak za to přídu pomoct s nádobim, vo'e.“

Začal jsem rozbalovat příbor kterej byl jako vždycky utáženej do půlky ubrousku. To mi teda bylo záhadou jestli se to těm pinglům vyplatí řezat ty ubrousky napolovic a pak do nich takle ty příbory utahovat. Já bych teda řekl že to za tu námahu nestojí ale dělalo se to tak v každý československý hospodě tak třeba to byl nějakej předpis generálního ředitele všech Rájů.

„Tak jo,“ pošeptala mi Líba a votřela se vo mně kozou, „a příd brzo, dostaneš něco móc pěknýho...“

„Kurva, ten chlap má kliku,“ vozval se vod karet Zdeněk když se Líba vodvlnila zpátky do kuchyně, „kolikrát já sem tu Líbu už chtěl přefíknout a hovno hovno. To by mně teda zajímalo co na tomdle volovi vidí?“

„Jó chlapi to se musí umět se ženskejma, dyž tak se s důvěrou vobratte vo radu, vo'e...“

Dožral jsem buřty a dopil pivo. Bylo asi půl desátý a hospoda se pomalu začínala vylidňovat. Sebral jsem ten svůj špinavej talířek a příbor a šel za Líbou do kuchyně. Mněla už v podstatě zbalíno a nádobí umytý akorát na sporáku bublala v konvi voda a na stole byly tři hrnky s kafem kdyby náhodou.

„Tak sem tady s tim nádobim, vo'e...“

Bylo jasný že už na mně čekala a že ji nebudu muset nijak přemlouvat.

„Jé, ty seš hodnej, Stáňo... to ti asi za to budu muset něco dát, vid'“

„No, já bych věděl, vo'e!“

„A co by to jako mělo bejt? Kafe?“

„To až pak, vo'e.“

„Pak jako po čem... pak?“

„Dyk ty dobře víš, vo'e.“

Zajel jsem jí rukou pod plášť.

„Počkej, tady né, sem může každou chvíli přijít Franta... dyk už se bude pomalu zavírat...“

„Tak kde jako, vo'e?“

„No pod' přeci do kumbálu... jako dycky, né?“

Zalýgrovali jsme se teda v tom kumbálu a tam jsem ji mezi basa-

ma s chlastem a košťatama festovně voklátil a aby si nestěžovala tak pro jistotu hned ještě jednou.

Když jsme se vrátili zpátky do kuchyně tak tam už Franta počítal tržbu a Líba se vůbec netvářila že by se mněla nějak stydět nebo tak. Normálně mi slila kafe, přidala dva cukry a z krabice vytáhla tatranku. Rozbalila jí, kousla si a zbytek mi podala.

Franta se na nás pobaveně díval. To by mně zajímalo jestli mu taky dává. No, dřív asi tutově ale teďka už asi né poněvač to by čumněl jinak. Taky mu už muselo bejt nejmíň pade tak už by to třeba ani nezmáknul.

„Tak, mládeži, konec srandy, domrdávat, zavíráme!“ přivítal nás, „Tak cos to mněl... dvě piva, buřty, dvakrát kafičko, kulébr platil ten frajer a sex ti nepočítám. Jo, ale tatranka... nebo to byl dárek z lásky, Libuško?“

„Dej nám pokoj... to je na mně...“ vodsekla mu Líba.

„Tak to máme... dvě vosumdesát a štyry dvacet... kolik si mněl chlebů? ... a dvakrát dvě pade to je... dej mi třináct vočí a sme dobrý kamarádi!“

Dožral jsem tatranku a vysázel mu požadovanej vobnos.

„Tak ty prej teďka budeš jezdit v televízi, sem slyšel, tak to teda pozdravuj Gotta!“ říkal Franta když strkal prachy do portmonky.

„Né, fákt, no to je senza... to mně teda někdy vemeš sebou, vid'... to by mně teda bavilo.“ Líba úplně hejkala nadšením.

„No jo, vo'e, buhví jaký to bude, vo'e, uvidíme...“

Pohládl jsem jí docela něžně po koze i po ksichtu.

„Tak dik, vo'e, za všecko. Zase příští sobotu, vo'e, to víš, ve všední den se sem asi těžko dostanu, vo'e, když teďka budu zařezávat.“

Ve dveřích jsem ještě kejvnul na Frantu:

„Tak čau, vo'e!“

Bylo už docela chladno ale měl jsem fajn náladu i když ta Bohemka mohla hrát líp. Tak ještě zejtra nějak pronudit neděli s rodinkou a vod pondělka do rachoty. A docela mně samotnýho překvapuje že se do tý televize na to ježdění těším.

V pondělí vod rána chcalo tak jsem na tu svojí první televizní šich-
tu jel radši svým autákem. Služební parkoviště bylo plný a v baráku
to hučelo jak v piliňákách. Vokolo dispečerskýho vokýnka byl chumel
lidí který si vyzvedávali papíry vod Matouše a u vokna stál s nějakejma
maníkama garážmistr Míla a jak mně zahlídnul tak na mně kejvnul:

„Nazdar mladej, to se mi líbí, že deš načas. Všecko máš připrave-
ný hned se ti budu věnovat“

Pak se votočil zpátky k těm svejm partákům aby dokončil řeč:

„...takže mně na tý Spartě zase jen tak někdo dlouho nevidí, seru
na ně. Tak se mnějte, kuci... já du vyřídít toho novýho a pak byste
mně někdo moh hodit k Lopatě, že jo...“

Vešli jsme do kanclu těch garážmistrů kde už taky seděl ten dru-
hej co jsem na něho zatím nenarazil. Čumněl na zadní stránku Ru-
dýho práva jak je sport. To asi bude erární poněvač bych rád viděl
nějakýho chlápka kterej by si Rudása kupoval za svoje prachy.

„Tak todle je tenovej... Standa... Františku.“

Míla mně představil tomu svému partákovi kerej něco zabručel
a četl si dál. Pak sundal z věšáčku klíče vod toho mýho autáku co
s ním tady budu jezdit a začal se hrabat v tom bordelu co mněl na
stole. Podal mi desky z umnělý hmoty ve kterejch byl malej techni-
čák a pojistka a všechny tydlety papíry.

„Rači si to překontroluj... znáš to, za pozdější reklamace firma ne-
ručí...“

„Velký techničáky sou asi tady u vás, že jo, vo’e?“

„To dá rozum! Tak hele, teďka ti tady Franta eště dá takový ty kra-
viny jako lekárničku a hasičák... neboli úředně poviný vybavení vozu.
Pak pudeš do tech dvěří vedle kde vyfasuješ bloky na benzín a bez-
pečnostní proškolení a pak mazej do dílny na Lhotku... seš tam na
dnešek na ráno vobjednanej...“

„Kde to tam je, na tý Lhotce, vo’e?“

„Normálně vocaď pojeděš jako k Tomajerce a na tý světelný kři-
žovatce pojeděš doprava jako na Novodvorskou ale jak přijedeš na
Lhotku tak u toho kostelíka nezahneš doprava ale kousek rovně
a tam už uvidíš ceduli...“

„Jo, to bych moč zmáknout, vo'e, tam trefim, mněl jsem tam nedavno jednu paničku...“

„No tak vidiš! Tam je nějakej Pepik Králů, to je mistr... u toho se vohlaš. Mněli by ti tam během dopoledne seštelovat brzdy a geometrii a vůbec to prohlídnout abysi s tím křápem ujel eště nějakej kilák než to pude do šrotu... a pak se sem hned koukej vrátit a vohlásit se u Matouše... Dneska máš zálohu tak kdyby něco...“

Ukecanej Franta mi beze slova přistrčil hromádku blbostí který sice v autáku jenom překážejí ale musejí tam bejt aby se policajti neposrali. Pak mi podal nějakej vyplněnej tiskopis a tužkou ukázal kam se mám podepsat a přitom si furt četl toho Ruďasa.

Dveře s cedulkou KANCELÁŘ byly votevřeny. Za prvním psacím stolem seděla brejlatá babka který bylo nejmíň pade a před ní stáli asi tři kluci. Bylo jasný že to je ta baba co má na bedně benzínový talóny. U druhýho stolu se nudil chlapík kterej byl tutově taky bejvalej lampasák poněvač mněl na sobě khaki kalhoty vod uniformy. Šel jsem teda k němu:

„Dobrejtro, já se menuju Pekárek Stanislav a vode dneška tu nastupuju, vo'e!“

„Jó, jó, vim vo vás, já sem bezpečnostní referent, Hromádko, ale teď na vás nemam moc času...“

Tvářil se důležitě jak hovno v kredenci i když bylo každému hned jasný že tady má prd co na práci a ten flek že má za nějaký zásluhy.

„Tak jak bysme to udělali... kde ste byl zaměstnanej před tím?“

„Já přišel teďka prvního z vojny, vo'e, sem tam skoro celý dva roky jezdil s erenou a pak s volhou, vo'e...“

Hodil jsem mu záchraný lano aby nemusel předstírat žádnou činnost a voba nás zdržovat.

„No to je vohromný... tak to ste určitě čerstvě proškolenej! Tak to nebudeme zdržovat, přeci nejsme žádný byrograti, že jo... tak mi to tadydle podepiště, že ste jako vobeznámenej s bezpečnostníma předpisama a je to, že jo, jakýpak s tím štráchy...“

Mluvil mi z duše poněvač když si představím že bych mněl tohodle vola poslouchat půl hodiny nebo ještě dyl a pak mně třeba začne

ještě z něčeho zkoušet, tak jsem mu podepsal nějakéj formulář a šel si stoupnout do tý frontičky u vedlejšího stolu.

Tam se mně ta bába zeptala s takovým milým úsměvem:

„Tak vy jste ta nová krev?“

To bylo docela fajn že se tady mezi desítkama nasranejch chlapů dokáže někdo tvářit takle příjemně i když ta bába už asi daleko do penze nemá. Tak jsem teda nasadil thymolíňák:

„Pekárek Stanislav, k vašim službám, vo'e!“

Ta bába vypadala tak sympaticky že jsem se za toho vola skoro zastyděl. Budu si tady muset dávat víc pozor na hubu! Třeba jednou fakt povezu Goťáka a ten by asi čumněl kdybych mu normálně říkal vole!

„Už to tady pro vás mám připravené, Stando, můžu vám tak říkat, ne? Já tady všechny chlapce oslovuji křestním jménem. A mně můžete říkat paní Marie!“

„No jasan, vo'e!“

Baba dělala jako že toho vola neslyší.

„Podívejte se, Stando, tady máte blok benzínových talónů... raději si to překontrolujte, jsou v tom dost veliké peníze a opatrnosti není nikdy dost... Tady máte čistou knížku která se jmenuje Záznam o provozu motorového vozidla. Tam budete podrobně zapisovat všechny vaše cesty podle kilometrů... to se rychle naučíte... ono to vypadá na první pohled trochu složitě, ale mládenci vám jistě rádi poradí. Oni tomu říkají staska... že prý je to jako když se vyplňují ty tikety na sázení...“

Byla to asi bejvalá učitelka nebo nóbl dáma a vodněkud ji vyhodili že mluvila takle spisovně.

„...ty výkazy pak budete pravidelně odevzdávat na dispečinku panu Matoušovi a když vám budou talóny na benzín docházet, tak si přijdete ke mně pro nové...“

„Já, vám moc děkuju za cený rady, pani Marie, je mi to celkem jasný, vo'e!“

Fakt jsem se docela za toho vola zastyděl a možná jsem se i trochu začervenal.

„Z toho si nic, Stando, nedělejte, já už jsem si tady zvykla poslouchat jiné řeči...“

„Tak nashle a dik!“

Pak už to byla normálka. Moje kára stála tam co jsem ji ve středu zapíchnul a nikdo na ní vod tý doby nešáhnul. Prdnul jsem do ní ty blbosti co jsem zrovna nafasoval a taky jsem si skočil do svýho autáku pro pár věcí abych si ten bourák trochu zabydlel.

Na takový to vnitřní zrcátko jsem pověsil Standíkovy botičky poněvač to je vždycky dobrý lákadlo na ženský který si myslí že jsem asi dobrej táta a jsou pak povolnější. No tak já ho mám fakt docela rád, jako malýho Standu ale zase se kvůli němu neposeru.

Pak jsem do tý schránky vepředu dal automapu co jsem jí ukradnul na vojně a taky roličku hajzlpapíru poněvač člověk nikdy neví a taky nějaký hašlerky a kyselý dropsy v ruličkách. A hlavně takovej ten voňavej stromeček co jsem mněl vod jednoho taxikáře aby tu nesmrděl kouř a hned jsem taky pro sichr přelepil všechny popelníky leukoplastí poněvač kouření fakt nesnáším a v autě už vůbec ne. Nechat kouřit v mým autáku bych nechal asi akorát Goťáka nebo nějakou zatraceně vysokou šajbu kterou bych asi nemohl normálně poslat do prdele. Třeba toho ředitele Zelenku ale ten by asi do týdle šunky stejně nevlez, tak co.

Ještě jsem si na palubku nalepil vobrázek Švejka jak říká To chce klid! poněvač todleto heslo teda klidně podepíšu a na páčku vod topení vlaječku mý milovaný Bohemky. A dozadu do kufru jsem hodil tašku ve který jsem mněl pro sichr montérky a starou deku kdybych si nedejbože musel pod tu rachotinu někdy vlízt a vyrazil jsem na tu Lhotku.

Bylo chvíli po dvanáctý když jsem se vrátil na autoprovaz a poněvač jsem první den chtěl bejt za vzornáka tak jsem se šel hned hlásit k vokýnku tomu divnýmu Matoušovi ale ten už byl asi na vobědě. V šofírně se poflakovalo asi pět maníků a jeden z nich seděl u stolu a to mně teda podržte poněvač von fakt štrikoval. Byl takovej malej kudrnatej ale na buznu nevypadal. Chvilku počítal na jehlici voka a pak na mně zvednul voči: